

decrevit, semper et infallibiliter habent conjunctum internum auxilium adjuvans, quo ipsamet interior voluntatis mutatio efficitur non sine ipsa, ut declaravimus. Deinde dicitur, juxta phrasim Augustini, interdum totam hanc internam vocationem nomine doctrinæ comprehendere, juxta illa verba Christi, Joann. 6: *Si quis audit a Patre, et didicit, venit ad me*, et quæ circa illa diximus supra, c. 11. Atque hoc est quod Augustinus ait, lib. 1 de Gratia Christi, cap. 14: *Hæc gratia, si doctrina dicenda est, certe sic dicatur, ut altius et interius eam Deus cum ineffabili suavitate credatur infundere*, etc. Et hoc ipsum intendit, cap. 24, cum ait: *Intueantur, atque fateantur non lege atque doctrina sonante forinsecus, sed interna, atque occulta, mirabili, ac ineffabili potestate operari Deum in cordibus hominum, non solum veras revelationes, sed etiam bonas voluntates*. Hæc enim Dei potestas non in eo consistit quod voluntates hominum prædeterminet omnino ante consensum liberum; sed in hoc quod interius eas allicit, et mirabili ac sapientissimo modo ita illas inducit prout expedire præscivit, ut infallibiliter consentiant, et efficiant quod ipse decrevit secundum propositum gratiæ suæ.

18. *Voluntatem concurrere ad actus supernaturales ut partialem causam, nonnulli opinantur*. — Ad ultimam rationem. Propter illam multi doctores Catholici censent voluntatem humanam concurrere ad actus supernaturales, ut causam in suo ordine principalem, non quidem primam, sed secundam; neque in eo ordine integram, sed partialem et minorem vim habentem; nam principalem virtutem etiam in ratione causæ proximæ ab auxilio gratiæ esse concedunt. Dicunt tamen necessarium esse, ut voluntas ex se habeat aliquam vim proportionatam his actibus, saltem partialiter; tum propter rationem factam, ut possit in suo genere inchoare actionem et determinationem; tum etiam quia non intelligunt actum vitalem et liberum posse esse ab aliqua facultate, nisi ut a principio principali in suo ordine. Nec in hoc putant se quidquam favere Pelagio, quia dicunt hanc virtutem talem esse, ut sine gratia Dei excitante et adjuvante, non possit talem actum efficere, et hoc satis est ad omnino vitandum errorem Pelagii, ut nuper diximus. Imo existimant hoc ipsum esse quod Augustinus dixit in illa vulgata sententia, de Præd. Sanct., cap. 5: *Posse habere fidem, naturæ est hominum; habere autem, gratiæ est fidelium*. Atque hæc

sententia non est digna aliqua censura, sed suam habet probabilitatem. Videatur Driedo, de Concord. lib. arb., tract. 4, c. 2, part. 3; Ruar., art. 7; Bellarm., lib. sexto de Grat. et libero arbitrio, capite decimo quinto.

19. *Horum doctorum loquendi modus rejicitur*. — Nihilominus tamen (quamvis fortasse quæstio sit de modo loquendi) censeo voluntatem non concurrere ad actus supernaturales, ut principium principale, quantum ad illum influxum quem præbet per suam entitatem; tum quia, cum actus sit supernaturalis quoad substantiam, et totam entitatem suam, non potest voluntas, quæ est potentia inferioris ordinis, habere virtutem aliquam connaturalem, quæ natura sua sit effectrix talis actus, nec ut causa totalis, neque ut partialis; tum etiam quia, si voluntas ex se haberet talem activitatem naturalem, haberet etiam connectionem cum ordine gratiæ quodammodo connaturalem, vel ratione suæ naturæ sibi debitam; quia omnis virtus naturalis activa, etiam si inchoata sit, postulat ab auctore naturæ concursum et complementum proportionatum ut operari possit. Atque ita fit ut gratia non omnino sit gratia, si est aliquo modo debita. Deinde, ut alias rationes omittam (de quibus alio loco dixi), voluntas in his actibus non operatur, nisi ut elevata ad superiorem ordinem operationum et effectuum, qui nullo modo ei debentur ex natura sua, neque etiam concursus ad tales actiones præstandas; quotiescumque autem creatura sic operatur, agit ut instrumentum Dei, et quamvis per suam entitatem agat, non tamen ex vi naturali, sed ex obedientiali, sicut elevatur intellectus creatus ad videndum Deum.

20. *Respondetur ad rationes pro illa sententia adductas*. — Neque hic modus agendi repugnat respectu actus vitalis, quia unquamque facultatem Deus elevare potest, modo illi accommodato. Atque ita elevat potentiam vitalem ad efficiendum actum sibi immanentem, et tanquam principium intrinsecum ejus, quod satis est ad rationem actus vitalis, sive talis potentia influat ex naturali vi, sive ex obedientiali, et ut instrumentum.

21. Atque eadem ratione non obstat hic modus effectiois actui libero; nam ad actum liberum duo tantum necessaria sunt. Primum est potestas intrinseca agendi; secundum est potestas non agendi; hoc posterius convenit voluntati ex se, etiam respectu supernaturalium actuum; et quoad hanc partem dici potest libertas actus esse ab illa, ut a causa

principali, quia potestas non agendi, a qua actus denominatur liber quoad hanc partem, convenit voluntati ex se et propria virtute; et ita si careat actu, hæc carentia illi principaliter tribuitur. At verò quoad aliam partem, scilicet, potestatem agendi, sufficit ad libertatem, quod voluntas talem potestatem habeat, quæ sufficiat ad vitaliter eliciendum suum actum, sive hoc possit ex se, sive per amicos, seu ut organum liberum divinæ gratiæ. Atque ita tandem constat quomodo, licet voluntas in his actibus supernaturalibus operetur ut instrumentum liberum Dei, nihilominus non indigeat præmotione vel prædeterminatione; quia, nimirum, ita elevatur ad agendum, ut integra illi maneat potestas ad non agendum; et in hoc tantum consistit, quod ipsum arbitrium jam excitatum et motum a Deo inchoet in suo ordine consensum suum, divinæ gratiæ cooperando. Præsertim quia jam libro primo ostendimus non esse de ratione instrumenti, quod agat ex præmotione aliqua in ipso recepta. Atque hoc modo concedunt voluntatem esse instrumentum liberum in operibus gratiæ, Gregorius, in 2, distinct. 28, quæst. 1, ad 12, et ibidem Capreolus, quæst. 1, artic. 3, ad 12.

CAPUT XVI.

SOLVITUR ALIA OBJECTIO, EJUSQUE OCCASIONE DECLARATUR, QUOMODO DEUS SUA SOLA VOLUNTATE ELIGAT HOMINES AD GLORIAM, VEL PRÆFINIAT SUPERNATURALES ACTUS.

1. *Quo fundamento, ex electione ad gloriam ante prævisa merita, humanorum actuum prædeterminatio colligatur*. — Unum ex principis fundamentis oppositæ sententiæ sumptum videtur ex communi doctrina quam divus Thomas et Theologi docuerunt, de electione prædestinatorum ad gloriam, in certo numero et gradu seu ordine sanctitatis, ex sola Dei voluntate, ante omnia hominum bona vel mala merita prævisa. Nam hinc colligunt auctores dictæ sententiæ, ante præscientiam etiam meritum prædefinisse Deum omnia media, et consequenter omnes actus liberos et supernaturales, per quos electi ad consecutionem gloriæ perducuntur: nam electio mediorum est consentanea intentioni finis, et ad illam necessario consequitur, si media necessaria sint. Et hoc significavit Paulus ad Rom. 8, cum dixit: *Quos prædestinavit, hos et vocavit*, etc. Et ita in Scriptura sæpe significatur, hæc

media salutis in prædestinatis esse efficacissima et infallibilia, eo quod orta sint ex divina electione, ut Joan. 10: *Nemo rapiet eas de manu mea*; loquitur Christus Dominus de suis ovibus, id est, de prædestinatis, de quibus etiam 1 Joan. 2, dicitur: *Non erant ex nobis, nam, si fuissent ex nobis, mansissent utique nobiscum*. Hinc etiam Actor. 13 dicitur: *Crediderunt quotquot præordinati erant in vitam æternam*. Et similia sunt frequentia loca in Scripturis, in quibus significatur, ita Deum providisse suis electis et prædestinatis, ut infallibiliter salutem assequantur. Propter quod dixit Christus, Matth. 24: *Et nisi breviati fuissent dies illi, non fieret salva omnis caro; sed propter electos breviantur dies illi*, scilicet, ut infallibiliter salventur. Hæc etiam ratione dixit Augustinus, lib. de Corrept. et grat., c. 14: *Volenti salvum facere, nullum humanum resistit arbitrium, sic enim velle aut nolle in volentis aut nolentis est potestate, ut divinam voluntatem non impediat, nec superet potestatem*.

2. In hac objectionem duo puncta tanguntur, quæ hic expedienda sunt, non ut expresse tractentur, id enim fusiores postularet disputationem; sed solum quantum necesse fuerit, ut constet doctrinam de physica prædeterminatione liberi arbitrii, nulla ratione necessariam esse ad salvanda omnia, quæ de prædestinatione electorum Patres et Theologi docuerunt.

3. *Quo fundamento nitantur qui electionem ad gloriam dicunt fieri post prævisa merita*. — Primum ergo punctum est de electione hominum qui salvantur, an fuerint a Deo ab æterno electi ad gloriam ante prævisionem meritum, necne? Quidam enim Theologi negant Deum elegisse efficaciter aliquem hominem ad gloriam, ante prævisa uniuscujusque merita et perseverantiam in illis usque ad mortem; quoniam alias nec reliqui non electi salvari possent, nec sic electi condemnari. Unde, si hæc electio est omnino antecedens usum liberi arbitrii seu præscientiam ejus, tolleretur hominum libertatem in obtinenda vel amittenda æterna salute. Videtur autem hæc sententia imprimis consentanea antiquis Patribus, ut patet ex Hieronymo, ad Rom. 8 et 9, ad Galat. 4, et Malach. 4, et in epistol. ad Hedibiam, q. 10; ex Ambrosio, ad Rom. 8: *Quos præscivit (ait) futuros sibi devotos, ipsos elegit ad promissa præmia capessenda*; et similia sæpe repetit c. 9, ubi etiam Chrysostomus, hom. 16, et hom. 2 in epist. ad

Ephes., eandem plane docet sententiam. Quem Græci sequuntur, Theodoretus, ad Roman. 8 et 9, Theophyl., ibidem, et ad Ephes. 4, et Marc. 4, ac Matt. 22. Sic etiam Damasceus, lib. 2, cap. 29, voluntatem antecedentem, qua vult Deus omnes homines salvos fieri, dicit esse ex sola divina voluntate ante præscientiam; voluntatem autem consequentem seu efficacem dandi præmium vel poenam, aliquo modo esse ex nobis, scilicet, ex præscientia nostrorum operum, ut etiam ibi Clichtovæus exponit. Docuit etiam sæpe eandem sententiam Origenes, præsertim super epistolam ad Rom., cap. 8 et 9, et lib. 2 Periarchon., cap. 9 et 12, et lib. 3, cap. 1. Item Anastasius Sm., lib. Quæst. in Script., quæst. 59: *Præscivit (inquit) Deus fore ut non peniteret Pharaonem, et induravit cor ejus; similiter præscivit Jeremiæ rectitudinem, et prædestinavit eum existere vas electionis. Si ergo quem vult Deus servat, et quem vult perdit, neque qui servatur, dignus est mercede, neque qui perditur, supplicio.*

4. Nec solum Patres Græci vel Latini Augustino antiquiores, verum etiam (quod mirandum est) Augustinus ipse, et qui eum secuti sunt, eandem sententiam sæpe docere videntur. Et imprimis lib. 4 ad Simplic., q. 2, expresse dicit Augustinus: *Non electio præcedit justificationem, sed electionem justificatio. Nemo enim eligitur, nisi jam distans ab illo qui rejicitur. Unde quod dictum est: Qui elegit nos Deus ante mundi constitutionem, non video quomodo sit dictum, nisi præscientia. Hic autem quod ait, non ex operibus, sed ex vocante, dictum est ei, quia major serviet minori, non electione meritorum, quæ justificationem gratiæ præveniunt, sed liberalitate donorum Dei voluit intelligi, ne quis de operibus extollatur.* Itaque videtur ibi Augustinus distinguere electionem ad gloriam a liberali gratiæ donatione, vel præparatione. Et hanc docet antecedere ipsa merita, seu præscientiam eorum, esseque ex sola liberali voluntate Dei, illam vero esse posteriorem, et non esse nisi ex meritis prævisis. Atque eodem sensu videtur ibidem distinguere electionem a proposito, cum ait: *Non ergo secundum electionem propositum Dei manet, sed ex proposito electio; quod sic declarat: Id est, non quia invenit Deus opera bona in hominibus, quæ eligat, ideo manet propositum justificationis ipsorum, sed quia illud manet ut justificet credentes, ideo invenit opera, quæ jam eligat ad regnum cælorum;* et in fine epistolæ concludit:

Quod si electio hic fuit aliqua, ut sic intelligamus quod dictum est: Reliquiæ per electionem gratiæ salvæ factæ sunt, non ut justificationum electio fiat ad vitam æternam, sed ut eligantur qui justificentur, certe ita occulta est hæc electio, ut eadem conspersione nobis apparere non possit. Et postquam varios modos, qui excogitari possent, exclusit, ita concludit: *Restat ergo ut voluntates eligantur, sed voluntas ipsa, nisi aliquid occurrerit quod delectet, atque invitet animum, moveri nullo modo potest; hoc autem ut occurrat, non est in hominis potestate.*

Ex quo toto discursu videtur aperte mens Augustini fuisse, Deum ante prævisa merita nulli homini voluisse efficaciter dare regnum cælorum, sed tantum voluntate antecedente voluisse dare regnum cælorum his qui justitiam per convenientes dispositiones vel merita assequerentur. Quia tamen homines non poterant talia opera exercere nisi adjuti et vocati, ideo eos etiam vocare voluit; tamen quia inter vocationes una est congrua, alia non item, et neque expediebat omnes homines eodem modo vocari, neque in eis ante vocationem reperiri poterat diversitas, cur uno modo potius quam alio vocarentur, ideo non ex electione, quæ in diversitate ipsorum hominum fundaretur, sed ex solo proposito et beneplacito Dei his voluit dare congruam vocationem, non vero aliis. Ex hac autem voluntate, vidit in prioribus futuram esse justitiam et merita, non vero in aliis, et ideo illos elegit ad gloriam, et non alios. Sic ergo ex mente Augustini nulla est electio ad gloriam ante merita, sed solum ad diversam vocationem.

5. Quæ Augustini mens aliis ex locis ejus confirmari potest, nam serm. 7 De verbis Domini., tractans illud: *Nemo ponens manum suam ad aratrum, et respiciens post tergum, aptus est regno cælorum,* inquit: *In hoc capitulo hoc discimus, quoniam quos voluit Dominus, hoc elegit; elegit autem, ut dicit Apostolus, et secundum suam gratiam, et secundum illorum justitiam;* et inferius id exponens, circa illud: *Reliqui mihi decem millia virorum: Quid est (inquit) reliqui mihi? Ego illos elegi, quia vidi mentes eorum de me præsumentes, non de se.* Sic etiam lib. de Prædest. Sanct., cap. 17: *Elegit nos ante mundi constitutionem, prædestinans nos in adoptionem filiorum, non quia per nos sancti et immaculati futuri eramus, sed quia per Dei gratiam sancti et immaculati futuri eramus.* Unde exponit

illa verba Pauli de electione secundum præscientiam meritorum, non quæ homo sua virtute operaturus est, sed quæ per Dei gratiam est facturus. Unde concludit, cap. 19: *Cum ergo Deus nos prædestinavit, opus suum præscivit, quod nos sanctos et immaculatos facit; semperque in toto illo opere præscientiam adjungit prædestinationi, ut patet a cap. 10 et seq. Rursus serm. 233 de Tempore: Multi (inquit) scire volunt quare illum vocat ad se Dominus, et illum non vocat; uni subvenit, et uni non; hunc dignum habet, et illum indignum. Audi, o homo: hunc dignum habet pro bonis operibus suis, illum habet indignum pro operibus suis malis.* His etiam adjungi possunt alia Augustini loca, in quibus dicit esse in potestate uniuscujusque habere gratiam qua electus sit, ut de Dono persev., cap. 22, et ad articulos sibi falso impositos, art. 12, et dicta quæst. 2 ad Simpl., in fine.

6. Idem docet Prosper, lib. 2 de Vocat. Gent., cap. ult., et colligitur ex eodem in respons. ad object. Gallor., in 2 et 3, et seq.; Fulgentius, lib. 1 ad Monym., ante medium: *Prædestinavit (inquit) ad regnum, quos ad se præscivit misericordiæ prævenientis auxilio redituros, et in misericordiæ subsequentis auxilio mansuros.* Idem, lib. 2, in princ. Hinc etiam Anselmus, lib. de Concord., cap. 2: *Sicut præscientia (inquit) quæ non fallitur, non præscit nisi verum, sed erit aut necessarium aut spontaneum, ita prædestinatio, quæ non mutatur, non prædestinat, nisi sicut est in præscientia.* Ex quo principio inferius concludit non magis repugnare prædestinationem libertati, quam præscientiam; significans necessarium esse quod prædestinatio supponat præscientiam, ut libertatem non impediat. Unde idem Anselmus, Matth. 4, duplex genus prophetiæ distinguit: unum ait esse ex prædestinatione, ut quod Virgo pareret, quod sine nostra libertate impletur; aliud ex sola præscientia, ut quæ pertinet ad præmium et supplicium, et liberas operationes. Quam distinctionem imitatus est Hugo de Sanct. Vict., in epist. ad Rom., explicans illud ad Rom. 9: *Veritatem dico in Christo Jesu.* Eandemque partitionem explicuit D. Thomas 2. 2, quæst. 174, art. 1, et prophetiam prædestinationis dicit esse de his quæ Deus per se ipsum est facturus; prophetiam autem præscientiæ esse de his quæ sunt fienda per liberum arbitrium hominis. Cum ergo electio ad gloriam sit de re comparanda per liberum arbitrium hominis, non est tribuenda Deo,

nisi ex præscientia. Denique eandem sententiam significat Beda, tom. 8 Variar. quæstion., in 13, nam hac ratione conciliat prædestinationem cum libertate, quia intervenit præscientia.

7. Qui defendant hi auctores, non dari causam prædestinationis ex parte nostra. — Quod si aliquis contra hanc sententiam objiciat, sequi ex illa dari meritum seu causam ex parte nostra prædestinationis nostræ, respondent auctores hujus sententiæ negando consequentiam, si proprie de prædestinatione sit sermo. Alioqui enim prædestinationem vocant electionem ad gloriam, quia illud propositum dandi gloriam est quoddam decretum æternum, quod prædefinitio et prædestinatio dici potest; et hoc sensu (aiunt) non est inconveniens concedere, mereri hominem prædestinationem ad gloriam. Tamen non est hic proprius et receptus usus illius vocis, non solum quia, juxta doctrinam D. Thomæ, prædestinatio non dicit proprie actum voluntatis, sed intellectus, sed etiam quia, juxta doctrinam Augustini, lib. de Prædest. Sanct., cap. 10, prædestinatio non tantum includit finem, sed etiam media; imo proprie versatur circa media, quia est pars providentiæ. Unde prædestinatio (inquit Augustinus) *nil aliud est quam gratiæ præparatio;* et de Dono perseverantiæ, cap. 14: *Prædestinatio (inquit) est præscientia et præparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur, quicumque liberantur.* Hoc autem modo non potest tota prædestinatio cadere sub meritum, cum omne meritum fundari debeat in aliquo effectu ipsius prædestinationis. Unde, licet, supposito uno effectu, possit alius cadere sub meritum, tamen primus effectus non potest, et consequenter nec tota prædestinatio. Consecutio autem gloriæ tantum est unus effectus et ultimus totius prædestinationis; et ideo, licet electio ad gloriam fiat ex meritis prævisis, non ideo tota prædestinatio fundatur in eisdem meritis. Atque eodem modo loquendum est de divina electione, absolute et universe sumpta, et non restricta præcise ad gloriam; sic enim electio non est tantum ad gloriam, sed etiam ad gratiam, imo ad omnes gratias, a prima usque ad ultimam, quibus prædestinatus usque ad consecutionem gloriæ dirigitur; et hoc modo electio esse non potest ex meritis prævisis, ut etiam auctores prædictæ sententiæ concedunt; quia saltem electio ad vocationem congruam antecedit omne meritum prævisum.

8. *Judicium fertur de prædicta opinione.* — Hanc sententiam tam fuse declaravi et confirmavi, non quia veram esse censeam, sed quia revera probabilis est, et nihil involvit aperte impossibile, vel quod aliqua ex parte ad errorem Pelagii accedat; et ideo, si necessaria esset hæc sententia ad excludendas físicas prædeterminationes repugnantes libertati, potius esset ferenda ad libertatem cum gratia conciliandam, quam introducenda talis gratiæ efficacitas, quæ libertatem tollat. Nihilominus tamen verius existimo Deum, efficaci decreto voluntatis suæ, ante absolutam præscientiam meritorum elegisse prædestinatos ad gloriam. Omitto sententiam Catherini, quam prius indicarunt Okam et Gabriel, 1, dist. 41, et aliorum, qui distinguunt, inter salvandos, quosdam præelectos ante prævisionem meritorum, et alios solum admissos ad gloriam post prævisa merita; hæc enim distinctio nec fundamentum habet in Scriptura vel Patribus, neque est necessaria ob aliquam rationem, ut ex dicendis constabit. Et ita Scholastici, qui communiter in hac sententia conveniunt, simpliciter et universe loquuntur de omnibus salvandis, D. Thomas, 1 part., quæst. 23, art. 4 et 7, et omnes ejus sectatores; Ægyd., Dur. et Scot., 1, dist. 41, quæst. 1, et alii; Cordub., lib. 1, quæst. 56, opin. 5, et idem sentit Major., 1, dist. 40, quæst. 2.

Non repugnat libertati electio ante prævisa merita.

9. *Electio prædestinatorum ad gloriam non fuit ex meritis prævisis.* — Primum ergo, quod hujusmodi præelectio non sit impossibilis Deo, salva libertate arbitrii hominis, mihi certissimum est; ita ut, licet superiorem sententiam non censeam improbabilem, quatenus declarat modum providentiæ vel prædestinationis, quem de facto Deus habuit, tamen quatenus in eo fundatur, quod alius modus erat impossibilis, repugnans libertati, nunquam mihi probari potuit, nec verisimilis videri. Primo quidem propter illa omnia, quibus supra, lib. 1, cap. 16, ostendi posse Deum prædefinire actum liberum, et infallibiliter facere ut libere fiat; nam testimonia ibi adducta, et rationes factæ, a fortiori in præsentia procedunt. Si autem aliqui humani actus digni sunt tali genere providentiæ et voluntatis divinæ, maxime sunt actus supernaturales; ergo neque ex libertate, neque ex specie, seu natura

eorum, repugnat eis prædefinitio. Secundo, quia in hac electione ad gloriam multo minor est difficultas quam in prædefinitione actus liberi in particulari; quia gloria in se non est actus liber. Quamvis autem per actus liberos sit assequenda, nihilominus prædefinitio ejus secundum rationem distincta est a prædefinitione mediorum, seu actuum in particulari per quos est comparanda. Unde aliqui existimant posse unam prædefinitionem esse sine alia, ut statim dicam. Tertio, quia per se incredibile est, et parum consentaneum Scripturis, Deum nunquam prædefinire absoluta voluntate effectum exequendum per actus liberos; quod plane sequitur ex illo fundamento; nam si Deus non potuit eligere ad gloriam prædestinatos ante prævisa merita, quia per liberas actiones sunt illam assecuturi, ergo eadem ratione non potuit efficaci voluntate præordinare effectum ullum executioni mandandum per actionem liberam; non potuit ergo efficaciter eligere Beatam Virginem ut esset mater Dei, ante præscientiam absolutam liberi consensus ejus futuri; quia non nisi per illum consensum obtentura erat illam dignitatem; hoc autem absurdum est et contra omnem modum loquendi Sanctorum et Ecclesiæ, et contra rationem. Nam ad illum consensum præstandum, præventa est Beatissima Virgo excellentissima gratia et vocatione; quæ gratia tam excellens ideo illi data est, quia in matrem Dei erat electa; ergo hæc electio antecessit præscientiam illius consensus, et fuit radix et origo gratiæ, a qua ille consensus natus est. Idem argumentum fieri potest de electione Apostolorum ad Apostolatam; nam etiam illi non sunt consecuti talem dignitatem nisi medio consensu libero; et tamen de eis ait Christus, Joann. 15: *Non vos me elegistis, sed ego elegeri vos.* Nam, licet ipsi revera elegerint sequi Christum, tamen, quia electio Dei antecessit, et fuit origo vocationis et gratiæ, per quam ipsi Christum elegerunt, ideo Christus sibi electionem illam attribuit, ut ponderavit Augustinus, lib. de Grat. et liber. arbit., capit. 17. Et certe in his exemplis, et similibus, negari non potest quin gratia illa et vocatio specialis, quæ datur ad talem consensum liberum, procedat ex voluntate Dei intendentis talem finem, verbi gratia, facere hunc Apostolum, vel operari conceptionem Filii Dei ex tali fœmina; non potest autem in præsentia dici illam intentionem esse tantum conditionatam, ut per se manifestum est; est ergo electio efficax.

10. Addi etiam hic possunt quæ supra, lib. 2, tractavimus, de prædefinitione aliquorum effectuum, qui per actus etiam malos mandantur executioni, ut Passio Christi Domini, principatus Joseph in Ægypto, translatio regnorum in quorundam supplicium, et aliorum temporale præmium. De qua eleganter Isai., c. 14: *Juravit Dominus exercituum dicens: Si non, ut putavi, ita erit, et quomodo mente tractavi, ita eveniet;* et infra: *Dominus enim exercituum decrevit, et quis poterit infirmare?* Quis autem non videat hujusmodi decretum antecedere præscientiam effectus sic decreti? Si autem potest Deus præordinare absolute effectum, qui per actiones liberas malas futurus est, multo magis poterit prædefinire gloriam futuram per actiones bonas. Tandem hoc certe videtur maxime pertinere ad omnipotentiam Dei, ut possit perfecte et prout voluerit disponere, et ordinare effectus futuros per actiones liberas, ut aperte sensit Augustinus in Enchirid., cap. 95 et seqq.: *Quis tam impie desipiat, ut malas hominum voluntates neget Deum posse convertere, quas voluerit, quando voluerit, ubi voluerit?* Ubi evidenter loquitur de voluntate efficaci et absoluta, quæ infallibiliter habet effectum; quæ non potest esse consequens ad præscientiam absolutam futuri effectus, cum ex mente Augustini sit prima radix et causa futuritionis ejus. Et ad rem de qua agimus, est manifestum et elegans testimonium in libr. de Corrept. et grat., cap. 14, ubi sic Augustinus inquit: *Deo volenti saluum facere, nullum humanum resistit arbitrium; sic enim velle vel nolle in volentis est potestate, ut divinam voluntatem non impediat, nec superet potestatem;* et infra: *De ipsis hominum voluntatibus facit quod vult, et quando vult, habens humanorum cordium quo voluerit inclinandum omnipotentissimam potestatem.* Et simile refert Petrus Diaconus, libr. de Incarn. et grat., cap. 8, ex Basilio, in oratione Sacri altaris: *Dona, Domine, virtutem ac tutamentum; malos, quæsumus, bonos facito; bonos in bonitate conserva; omnia enim potes, et non est qui contradicat tibi; cum enim volueris, salvas, et non est qui resistat tibi.* Nec dissimilia sunt verba Ambrosii: *Quem vult religiosum facit,* quæ infra tractabimus. Igitur non potest in dubium revocari, quod electio ad gloriam ante absolutam præscientiam meritorum futurorum, sit possibilis.

11. *Ex Augustini sententia, electio ad glo-*

riam fuit ante merita prævisa. — Hoc autem posito, probabilius existimo ita fuisse de facto. Et imprimis ostendo hanc fuisse D. Augustini sententiam, qui in innumeris locis gratiæ et liberali electioni divinæ, prævenienti omnia futura merita et præscientiam eorum, tribuit totum negotium salutis prædestinatorum. Sed quia responderi solet Augustinum in illis locis non loqui de electione ad gloriam, sed ad gratiam, et præcipue ad primam vocationem congruam, contra hoc ponderandus est locus Augustini, lib. de Corrept. et grat., c. 7, ubi plane docet ipsammet vocationem congruam habere priorem radicem in gratuita electione. Cum enim dixisset ex massa humani generis in Adamo damnata, quosdam gratuito esse discretos, et alios in sua damnatione relictos, subdit: *Quicumque ergo ab illa originali damnatione ista divinæ gratiæ largitate discreti sunt, non est dubium quod et procuratur eis audiendum Evangelium (scilicet, auditione congrua), et cum audiunt, credunt, et in fide, quæ per dilectionem operatur, usque in finem perseverant; et si quando exorbitant, correcti emendantur.* Igitur, ex Augustini sententia, discretio aliqua facta est, ex qua procedit ipsa vocatio, et per illam reliqui effectus usque ad perseverantiam finalem; hæc autem discretio non potest consistere nisi in præelectione; unde subdit: *Hæc omnia operatur in eis, qui vasa misericordiæ operatus est eos, qui et elegit eos in Filio suo ante constitutionem mundi per electionem gratiæ, id est, gratuitam et sine meritis, ut inferius exponit, dicens: Profecto electi sunt per electionem, ut dictum est, gratiæ, non præcedentium meritorum suorum.* Inferius autem, exponens ad quid fuerint electi, inquit: *Electi autem sunt ad regnandum cum Christo,* et infra: *Illos elegit ad obtinendum regnum suum;* loquitur ergo Augustinus de electione ad gloriam, et ita interpretatur plura Scripturæ loca quæ non possunt de alia electione intelligi, ut est illud ad Roman. 8: *Quis accusabit adversus electos Dei?* et Matth. 20: *Multi sunt vocati, pauci vero electi,* et similia. Et confirmari hoc potest, nam ibidem docet Augustinus, ex vi hujus discretionis et voluntatis divinæ conferri electis perseverantiæ donum infallibiliter: *Nam horum (inquit) si quisquam perit, fallitur Deus; sed nemo eorum perit, quia non fallitur Deus; horum si quisquam perit, vitio humano vincitur Deus; sed nemo eorum perit, quia nulla re vincitur Deus,* et in fine capituli id late repetit. Quæro